

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty – Subfundusz (...) w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej T. K. kwoty 1 891,23 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu podała, iż pozwaną oraz (...) Bank S.A. (poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A. łączyła umowa bankowa, na podstawie której Bank oddał do dyspozycji pozwanej środki pieniężne w ustalonej w umowie wysokości, natomiast pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Strona powodowa wskazała, iż pozwana nie wywiązała się z przyjętego zobowiązania, wobec czego Bank wypowiedział jej umowę. Podała również, iż w dniu 22.04.2015 roku Bank zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Wskazała, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się suma niespłaconej kwoty należności głównej w wysokości 237,79 zł, kwoty 1.532,56 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela od kwoty niespłaconego kapitału za okres od dnia występowania zaległości w spłacie od dnia 07.03.2015r. wg stopy procentowej wskazanej w umowie każdorazowo nie wyżej niż stopa odsetek maksymalnych, kwoty 113,52 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania wg stopy odsetek określonej w umowie nie wyżej niż stopa odsetek maksymalnych, 7,36 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 08.03.2015r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu w niniejszej sprawie. Powódka podniosła, że wezwwała pozwaną do spłaty całości zadłużenia, jednak zobowiązanie nie zostało spełnione.

Pozwana T. K. nie stawiła się na wyznaczony termin rozprawy oraz nie złożyła wyjaśnień ustnie lub na piśmie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15.04.2008 roku pozwana T. K. zawarła z (...) Bankiem S.A. w K. umowę prostej pożyczki gotówkowej nr (...). Zgodnie z § 1 powyższej umowy Bank udzielił pozwanej pożyczki w kwocie 2.690,05 zł na zasadach określonych w „Regulaminie udzielania prostej pożyczki gotówkowej” oraz na warunkach określonych w umowie na okres od 15.04.2008r. do dnia 15.04.2010 Pozwana zobowiązała się dokonywać w okresie objętym umową, spłaty pożyczki wraz z odsetkami w równych miesięcznych ratach kapitałowo – odsetkowych, płatnych 15 dnia każdego miesiąca, w wysokości 135,47 zł, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata będzie ratą wyrównawczą, a jej wartość nie będzie wyższa niż 135,47 zł (§ 3 umowy).

Stosownie do § 6 umowy w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat pożyczki zgodnie z postanowieniami § 3, Bank miał prawo pobrać od niespłaconej w terminie pożyczki podwyższone odsetki naliczone wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3 – miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. Tak ustalona stopa oprocentowania nie mogła przekraczać wysokości oprocentowania maksymalnego określonego w art. 359 § 21 k.c. Oprocentowanie, o którym mowa w zdaniu pierwszym § 6, liczone według wyżej ustalonych zasad, w dniu sporządzania umowy wynosiło 29,00 w stosunku rocznym. W razie stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane lub w przypadku, gdy pozwana nie ureguluje należności, mimo upływu 7 – dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty, skierowanym do pozwanej, listem za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, jak również w przypadku braku zapłaty w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat kapitałowo – odsetkowych lub odsetkowych za co najmniej dwa okresy płatności, Bank mógł wypowiedzieć umowę pożyczki. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni (§ 10 umowy).

Dowód:

-umowa prostej pożyczki gotówkowej nr (...) k.64-69

W dniu 11.09.2009r. (...) Bank S.A. w K. wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...), w którym to wskazano, że z tytułu zawartej pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 15.04.2008r. zadłużenie pozwanej na dzień 11.09.2009 wynosiło 2.060,63 zł.

Dowód:

-Bankowy Tytuł Egzekucyjny z dnia 11.09.2009r. k.43

W dniu 22.04.2015r. (...) Bank S.A. z siedzibą w W. (następca prawny (...) Bank S.A. w K.) na podstawie umowy przelewu wierzytelności przeniósł na stronę powodową wierzytelność przysługującą mu m.in. wobec pozwanej z tytułu umowy prostej pożyczki gotówkowej nr (...). Pismem z dnia 22.04.2015r. cedent zawiadomił o powyższym pozwaną.

Dowód:

-umowa rozporządzająca przelewu wierzytelności z dnia 22.04.2015r. k.17-22

-pismo (...) Bank S.A. z dnia 22.04.2015r. k.44

Pismem z dnia 28.04.2015r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.887,65 zł w terminie do dnia 05.05.2015r.

Dowód:

-wezwanie do zapłaty z dnia 28.04.2015r. k.45-46

Odsetki naliczane przez powoda od kwoty kapitału tj. kwoty 237,79 zł w okresie od dnia 09.03.2015r. do dnia 29.06.2015r. przy zastosowaniu 10% stawki (czterokrotność kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego) wynosiły 7,36 zł.

Dowód:

-wyliczenie odsetek należnych na dzień 29.06.2015r. k.47

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana w żaden sposób nie ustosunkowała się do pozwu wniesionego przez powoda. W takiej sytuacji, tj. gdy pozwana nie stawiała się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. sąd wyda wyrok zaoczny. Wyrok zaoczny stanowi swoistego rodzaju sankcję dla pozwanego za naruszenie ciężaru procesowego – wdania się w spór co do istoty sprawy (art. 221 k.p.c.).

W sytuacji zaistnienia wskazanych przesłanek formalnych do wydania wyroku zaocznego, Sąd zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c. przyjmuje za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przy czym przyjęcie przez sąd przy wydaniu wyroku zaocznego za prawdziwe twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych nie rodzi domniemania prawdziwości tych twierdzeń, gdyż Sąd ocenia, czy okoliczności te nie budzą uzasadnionych wątpliwości albo nie zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Instytucja ta rodzi fikcję czy też domniemanie przyznania okoliczności faktycznych przez pozwanego i zastępuje jedynie postępowanie dowodowe przy czym tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości (wyr. S.N. z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71). Ponadto niezależnie od wynikającego z art. 339 § 2 k.p.c. domniemania prawdziwości twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy, sąd ma każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd ma obowiązek przeprowadzić postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (vide wyr. S.N. z dnia 20 października 1998 roku

I CKU 85/98; wyr. S.N. z dnia 23 września 1997 roku I CKU 115/97). Co więcej nie ulega wątpliwości, że brak działania ze strony pozwanego nie jest wystarczający do wydania wyroku zaocznego, w sytuacji gdy dowody i twierdzenia powoda są niekompletne i pozostawiają wątpliwości co do okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sporu (wyr. Sądu Najwyższego z dnia 7 września 1993 roku II CRN 80/93). Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy.

Zdaniem Sądu strona powodowa zdołała jedynie wykazać, że przysługuje jej legitymacja czynna w niniejszej sprawie.

Artykuł 3 k.p.c. stanowi, że strony i uczestnicy postępowania obowiązani są dokonywać czynności procesowych zgodnie z dobrymi obyczajami, dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiać dowody. Natomiast według z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne. W niniejszej sprawie, to na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia wysokości roszczenia w stosunku do pozwanej. Obowiązek ten ma charakter procesowy, co oznacza, że nie może być on od strony egzekwowany. Strona, która nie wykazuje inicjatywy dowodowej powinna się liczyć z mogącymi wystąpić ujemnymi sankcjami, nawet w postaci niekorzystnego dla tej strony wyniku procesu. Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide wyr. S.A. we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 roku sygn. akt I ACa 1320/11, wyr. S.A. w Katowicach z dnia 10.09.2013r. , sygn. akt I ACa 494/13).

Strona powodowa reprezentowana była przez radcę prawnego i dlatego Sąd przyjął odpowiednio wysoki miernik staranności po stronie powodowej co do konieczności podejmowania czynności procesowych uwzględniający zawodowe kwalifikacje pełnomocnika.

Sąd stoi na stanowisku, że powód nie wywiązał się z tak określonego obowiązku, bowiem nie przedstawił żadnych dowodów dla wykazania wysokości zgłoszonego żądania. Po pierwsze wskazać należy, że (...) Bank S.A. w K. w dniu 11.09.2009r. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny (k.43), wskazując że zadłużenie pozwanej na dzień 11.09.2009r. wynosiło 2.060,63 zł, z czego należność główna wynosiła 1.805,37 zł. Powód w wezwaniu do zapłaty z dnia 28.04.2015r. wskazuje należność główną na kwotę 237,79 zł. Stąd też zasadnym jest przyjęcie, że (...) Bank S.A. w K. wszczął postępowanie klauzulowe, a następnie na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego wszczął postępowanie egzekucyjne, przy czym na tle przedłożonego materiału dowodowego nie wiadomo jaką kwotę wówczas wyegzekwowano i na spłatę jakich zobowiązań została ta kwota zaliczona. Jak wynika z przedłożonych dokumentów należy przyjąć, że wyegzekwowania kwota została zaliczona na poczet spłaty należności głównej, wobec czego naliczona kwota odsetek karnych także winna stosunkowo mniejsza. Tymczasem kwota odsetek karnych na dzień 08.03.2015r. wskazana przez powoda wynosi 1.532,56 zł przy kwocie głównej 237,79 zł (k. 46). Dodatkowo w sprawie zachodzi nieścisłość odnośnie wyliczenia przez powoda należnych mu odsetek. Z § 6 umowy wynikało (k.56), że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat pożyczki zgodnie z postanowieniami § 3, Bank miał prawo pobrać od niespłaconej w terminie pożyczki podwyższone odsetki naliczone wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3 – miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych. Tak ustalona stopa oprocentowania nie mogła przekraczać wysokości oprocentowania maksymalnego określonego w art. 359 § 21 k.c. Natomiast wskazane w pozwie odsetki karne stanowią czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Tak więc powód w żaden sposób nie wykazał sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej w niniejszym procesie ograniczając się jedynie do wskazania kwoty tytułem kapitału oraz odsetek umownych i karnych. Powód nie wskazał ani stopy procentowej poszczególnych odsetek, ani kwoty, od której miały być naliczane, ani okresu ich naliczania, uniemożliwiając Sądowi jakąkolwiek weryfikację wysokości dochodzonego roszczenia. Analogicznie w odniesieniu do dochodzonej kwoty kapitału, która jest niższa niż kwota kredytu, a zatem zakładając częściową spłatę należności przez pozwaną, na powódzie ciążył obowiązek wykazania, kiedy i w jakiej wysokości wpłat dokonała

pozwana, czy też zostały one od niej wyegzekwowane w drodze egzekucji oraz w jaki sposób te wpłaty zostały rozliczone.

Tym samym, powód nie udowodnił co do wysokości żądania dochodzonego pozwem, choć to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Podkreślić raz jeszcze należy, że sąd musi mieć możliwość zweryfikowania żądania, a w niniejszej sprawie powód nie przedstawił żadnych dowodów pozwalających sprawdzić, w jaki sposób zostało ono wyliczone. Mając na względzie powyższe okoliczności powództwo należało oddalić.

Postępowanie było rozpoznane w postępowaniu uproszczonym.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. C
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikowi powoda
3. Za 21 dni lub z apelacją.